

SCHEIDSGERECHT GEZONDHEIDSZORG

Kenmerk: 10/29 KG

De voorzitter van het Scheidsgerecht, mr. A. Hammerstein, wonende te Arnhem, bijgestaan door mr. M. Middeldorp, griffier, heeft op 13 juli 2010 het navolgende arbitraal vonnis in kort geding gewezen

in de zaak van:

drs. **A.**,
wonende te Z.,
eiseres,
gemachtigde: mr. H.J. Funke

tegen:

de besloten vennootschap **B. B.V.**
gevestigd te Y.,
verweerster,
gemachtigde: mr. C. Grondsma

---

1. De procedure

- 1.1 Eiseres heeft bij memorie van eis in kort geding de voorzitter van het Scheidsgerecht verzocht verweerster (hierna ook: het ziekenhuis) te gebieden om haar in de gelegenheid te stellen al haar werkzaamheden voortvloeiende uit de functie van Medisch Manager Psychiater, zoals eiseres deze functie tot 20 mei 2010 bekleedde, met alle bijbehorende taken en bevoegdheden te verrichten op straffe van verbeurte van een dwangsom en verweerster te veroordelen in de kosten van het geding.
- 1.2 Verweerster heeft op 1 juli 2010 een memorie van antwoord ingediend waarin zij concludeert tot afwijzing van de vorderingen en tot veroordeling van eiseres in de kosten van de procedure. Voorts heeft verweerster in reconventie een voorwaardelijk ontbindingsverzoek ingediend.
- 1.3 Op 2 juli 2010 heeft verweerster een tweetal aanvullende producties in het geding gebracht en op 5 juli 2010 heeft eiseres een vijftal producties toegestuurd. Tegen deze laatste producties heeft verweerster bezwaar gemaakt.
- 1.4 De mondelinge behandeling heeft plaatsgevonden te Utrecht op 7 juli 2010. Eiseres is verschenen met haar gemachtigde en diens kantoorgenote. Namens verweerster zijn verschenen drs. C., lid

Raad van Bestuur en D., directeur P&O, bijgestaan door haar gemachtigde. De wederzijdse standpunten zijn toegelicht aan de hand van pleitnota's.

- 1.5 Ter zitting is het bezwaar tegen de op 5 juli 2010 toegestuurde producties ingetrokken. Voorts is besproken dat het voorwaardelijk ontbindingsverzoek niet (in reconventie) in kort geding kan worden behandeld en dat over de behandeling van dit verzoek nader zal worden bericht nadat in het kort geding vonnis is gewezen.

2. Samenvatting van het geschil

- 2.1 Eiseres is op 1 januari 1997 in dienst getreden van (een rechtsvoorganger van) verweerster in de functie van psychiater. Op de arbeidsovereenkomst is de CAO Ziekenhuizen en de Arbeidsvoorwaardenregeling Medisch Specialisten van toepassing. Per 1 januari 2005 is eiseres Hoofd Behandeling Ziekenhuispsychiatrie geworden. Begin 2010 is met terugwerkende kracht tot 1 juli 2009 de arbeidsovereenkomst van eiseres aangepast van 36 naar 45 uur en is de functienaam gewijzigd in "Medisch Manager Psychiater". Zij oefent haar functie uit binnen het Centrum Psychiatrie van het ziekenhuis.
- 2.2 Eiseres is lange tijd gedetacheerd geweest bij (de rechtsvoorganger van) GGZ X.. De detachering van eiseres bij GGZ X. is geëindigd op 1 april 2009 in verband met een wijziging in de financieringsstroom van de ziekenhuispsychiatrie. Vanaf 1 april 2009 is eiseres uitsluitend werkzaam voor het ziekenhuis en wel als Hoofd Psychiatrie, Hoofd van het Centrum voor Chronische Pijn en (later mede) als Medisch Manager Psychiater van het na te noemen Somatisch en Psychiatrisch Centrum.
- 2.3 Eiseres is vanaf 2006 doende geweest met de voorbereidingen voor het opzetten van het Somatisch en Psychiatrisch Centrum, aanvankelijk het E. geheten (hierna SPC). In het SPC werken somatisch artsen en psychiaters nauw samen en ontwikkelen zij innovatieve zorg. Naast eiseres was een tweetal somatisch artsen nauw betrokken bij de opzet van het SPC. De zorgverzekeraar heeft uiteindelijk € 3,5 miljoen ter beschikking gesteld voor het ontwikkelen van het SPC mits binnen het SPC protocollair gewerkt zou worden en aan een aantal voorwaarden zou worden voldaan. In 2008 is met de directie van verweerster gesproken over het feit dat het SPC zou moeten worden bestuurd volgens het zogeheten RACI-model. RACI staat voor Responsible, Accountable, Consulted en Informed en dit model houdt een taakverdeling en bevoegdheidsverdeling in die ten grondslag liggen aan de door eiseres in haar dissertatie ontwikkelde visie die aan de werkwijze van het SPC en de daarin verleende zorg ten grondslag ligt. Eiseres heeft daardoor als leidinggevende verdergaande bevoegdheden en taken dan binnen B. gebruikelijk is. Eiseres heeft het RACI-model gepropageerd omdat binnen het SPC sprake is van een bijzondere samenwerking tussen psychiaters en somatisch artsen ten aanzien van een groep zeer kwetsbare patiënten.
- 2.4 Op 2 december 2009 is een overeenkomst ondertekend ("Managementcontract directie B. en het E") waarin de plaats van het SPC binnen de organisatie van verweerster, de taken en bevoegdheden van de directie en de leiding, de projectopzet en de communicatiestructuur zijn verwoord. De leiding van het SPC berust bij de Medisch Manager Psychiatrie (eiseres), de Medisch Manager Somatiek en de Centrum Manager (die pas in maart 2010 is aangesteld). Dit Managementteam wordt ook aangeduid met "de kerngroep". De directieverantwoordelijk voor het SPC berust bij drs. C., lid van de directie B. en lid van de raad van bestuur F..

- 2.5 In november 2009 is in samenspraak met verweerster en het Bestuur van de Medische Staf (BMS) besloten het SPC van start te laten gaan. Na een half jaar zou de gang van zaken geëvalueerd worden waarbij met name ook de betrokkenheid van de Vakgroep Psychologie en het BMS onderwerp van gesprek zou zijn. Deze hadden beide aangegeven moeite te hebben met de opzet van het SPC vanwege de afwijkende organisatiestructuur. Voor de Vakgroep Psychologie was onder meer pijnpunt de werving van psychologen op basis van een door het SPC zelf opgesteld functieprofiel.
- 2.6 Begin april 2010 heeft de directie van verweerster een vergadering aangekondigd met de kerngroep en het BMS op 20 april 2010. Onderwerp van gesprek zou zijn dat de structuur van het SPC geen draagvlak had en dat er maatregelen moesten worden genomen. De kerngroep heeft verweerster vervolgens om voorafgaand overleg buiten aanwezigheid van het BMS verzocht. Tijdens dat overleg, op 20 april 2010, is eiseres in kennis gesteld van het voorgenomen besluit om eiseres als voorzitter van het Managementteam/Medisch Manager van het SPC van haar taken te ontheffen. De directie van verweerster heeft eiseres medegedeeld dat het voorgenomen besluit zou worden voorgelegd aan het BMS.
- 2.7 Op 29 april 2010 heeft het BMS geadviseerd om een ervaren manager te benoemen die tezamen met het kernteam kan optreden. Verweerster heeft vervolgens contact opgenomen met G, een zelfstandige aanbieder van psychiatrische hulp, die ook aan bedrijfsvoering en projectmanagement doet. Eiseres en een collega uit het kernteam hebben op 12 mei 2010 met G. gesproken en hebben daarna aan verweerster laten weten geen vertrouwen te hebben in een samenwerking met G.. De kerngroep stelde voor dat eiseres zou aanblijven, dat een intermediair wordt aangesteld en dat daarna wordt gewerkt aan een onderzoek naar de consequenties van een mogelijke samenwerking met G.. Aan de verwijzers van patiënten stuurde het kernteam een brief dat het SPC-project "on hold" gaat. Over deze brief vond geen overleg plaats met de directie van verweerster.
- 2.8 Op 20 mei 2010 stelde de directie van het ziekenhuis eiseres in kennis van het feit dat zij bij het voorgenomen besluit blijft: *"Dit betekent dat uw managementtaken bij het SPC/IGG (inclusief de ziekenhuispsychiatrie en Centrum voor Chronische Pijn) met onmiddellijke ingang worden beëindigd. De redenen die hebben geleid tot dit besluit, zijn uitgebreid met u besproken op 12 mei 2010. Het managementcontract van 2 december 2009 is hiermee met onmiddellijke ingang ontbonden, dan wel opgezegd"*.
- 2.9 Partijen en hun gemachtigden hebben vervolgens op 2 juni 2010 met elkaar gesproken. In dit gesprek zijn de beweegredenen van verweerster om eiseres haar managementtaken te ontzeggen toegelicht.
- 2.10 Eiseres stelt dat de directie van het ziekenhuis geen goede redenen had voor het besluit. Zij bestrijdt dat aan haar ter zake van haar wijze van leidinggeven enig verwijt te maken valt. Voorts heeft verweerster zich niet als een goed werkgever gedragen door niet eerst met eiseres te bespreken dat er bezwaren tegen haar bestonden, althans tegen de wijze waarop zij zich van de managementtaak kweet, door haar geen herkansingsmogelijkheid te geven en door eenzijdig de arbeidsovereenkomst te wijzigen.
- 2.11 Verweerster stelt zich op het standpunt dat zij goede gronden had voor het besluit. Daartoe heeft verweerster aangevoerd dat sprake was van een conflict tussen eiseres en een tweetal psychiaters, tussen eiseres en de directie van verweerster, tussen eiseres en het BMS en de Vakgroep Psychologie, terwijl eiseres ook wordt verweten dat zij teveel bevoegdheden aan zich wilde trekken

waardoor andere specialisten, onder wie de psychologen, zich buiten spel gezet voelden. Daarnaast wordt eiseres verweten de relatie met ketenpartner GGZ op het spel te hebben gezet, haar zin te hebben doorgedrukt wat de naamgeving van het project betreft, terwijl ook de resultaten van het SPC zodanig teleurstellend zouden zijn dat het project heroverwogen zou moeten worden.

- 2.12 Eiseres heeft erop gewezen dat deze verwijten deels in de procedure voor het eerst zijn genoemd en in elk geval nooit met haar zijn besproken als probleempunten die aandacht behoeften. Zij werd in een aantal opzichten juist gesteund door verweerster, waaronder in het door verweerster aangehaalde conflict met twee psychiaters. Eiseres heeft bovendien geen signalen gekregen dat de aan haar wel bekende problematiek (zoals de opstelling van het BMS en de psychologen) terug te voeren zou zijn op haar persoon en niet op de gehele kerngroep van het SPC. Deze kerngroep en andere SPC-collega's steunen eiseres. Eiseres vindt de verwijten "gezocht", mede gegeven het feit dat in november 2009 besloten is tot een proefperiode van een half jaar voor het SPC terwijl in december 2009 het managementcontract is overeengekomen.
- 2.13 Ter zitting heeft het ziekenhuis desgevraagd toegelicht dat het besluit van verweerster uitsluitend ziet op de managementtaken van eiseres voor het SPC in engere zin en derhalve niet op haar bevoegdheden als hoofd van de Vakgroep Psychiatrie of hoofd van het Centrum voor Chronische Pijn. Verweerster is van mening dat de vordering van eiseres hoe dan ook niet kan worden toegewezen omdat die vordering te algemeen is gesteld en direct zou leiden tot executieproblemen. Daarbij heeft verweerster gewezen op haar eindverantwoordelijkheid voor het SPC. Als het Scheidsgerecht tot toewijzing van de vordering zou besluiten, dan zal verweerster alsnog de ontbinding van de arbeidsovereenkomst verzoeken, hetgeen in de beleving van verweerster een ultimatum remedium zou zijn, omdat zij liever met eiseres tot een vergelijk zou willen komen over het overdragen van zekere managementtaken.

3. De bevoegdheid van het Scheidsgerecht

- 3.1 De bevoegdheid van het Scheidsgerecht volgt uit artikel 10 van de arbeidsovereenkomst tussen partijen en staat tussen partijen niet ter discussie.

4. Beoordeling van het geschil

- 4.1 De gronden die verweerster in dit geding aanvoert ter ondersteuning van haar stelling dat zij geen vertrouwen meer heeft in eiseres als leidinggevende van het SPC zijn slechts gedeeltelijk aan het voorgenomen besluit van 20 april 2010 ten grondslag gelegd. Ze zijn niet voorafgaand aan dit voorgenomen besluit met eiseres besproken in die zin dat eiseres zich daartegen toen met het oog op de voor haar daaruit voortvloeiende consequenties behoorlijk heeft kunnen verweren. Aan eiseres is op 19 april 2010 in een gesprek met twee leden van de directie B. meegedeeld dat zij van haar managementtaken zou worden ontheven. Kennelijk stond dit bij brief van 20 mei 2010 nog eens bevestigde besluit al vast en heeft de bespreking op 2 juni 2010 van de gronden waarop het is genomen alleen ten doel gehad, het besluit nader toe te lichten. Voorshands moet ook worden vastgesteld dat de aan eiseres gemaakte verwijten grotendeels nieuw zijn of in elk geval nooit behoorlijk met haar zijn besproken. In zoverre heeft verweerster ten opzichte van eiseres onzorgvuldig gehandeld.

- 4.2 Met betrekking tot een aantal van deze gronden staat vooralsnog geenszins vast dat de door verweerster aan eiseres gemaakte verwijten gerechtvaardigd zijn. Het door verweerster breed uitgemeten conflict met twee vertrokken psychiaters is daarvan een voorbeeld. Verweerster heeft erkend dat eiseres over het besluit de relatie met beide psychiaters te beëindigen met de directie overleg heeft gevoerd en dat dit besluit is genomen met goedkeuring van de directie. In dit geding wordt zonder behoorlijke motivering aangevoerd dat het vertrek van beide psychiaters een gevolg is van de “conflictueuze wijze van leidinggeven” van eiseres zonder dat voldoende wordt ingegaan op de door eiseres gestelde concrete feiten en omstandigheden die volgens haar tot het door verweerster onderschreven besluit te dezer zake hebben geleid. Niet gesteld of gebleken is dat verweerster dit verwijt ooit eerder op duidelijke wijze aan eiseres heeft voorgehouden. Hetzelfde geldt voor de aan eisers verweten breuk tussen GGZ X. en B.. Verweerster gaat er geheel aan voorbij dat de opzegging van deze samenwerking een gevolg is van, naar eiseres onbetwist heeft gesteld, een directiebesluit. Niet in te zien valt overigens waarom deze kwestie die zich in 2008 heeft afgespeeld en nimmer reden voor een gebrek aan vertrouwen in eiseres is geweest, thans grond kan zijn aan eiseres “eigenmachtig optreden” te verwijten.
- 4.3 De belangrijkste grond voor de beslissing om eiseres van haar managementtaken met betrekking tot het SPC te ontheffen is – naar bij de mondelinge behandeling is gebleken – dat verweerster bij nader inzien het in het SPC gehanteerde RACI-model niet meer aanvaardbaar vindt. Verweerster acht het wenselijk dat de aansturing van het SPC in overeenstemming wordt gebracht met de wijze waarop dit in het B. pleegt te geschieden (een duale aansturing onder eindverantwoordelijkheid van de directie), in het bijzonder omdat het bestuur anders geen eindverantwoordelijkheid voor het SPC kan dragen. Eiseres kan zich daarmee in het geheel niet verenigen en acht een ander model dan het RACI model onbespreekbaar omdat dit niet past in de filosofie van het SPC. Daarmee is de onoplosbaarheid van het thans ontstane conflict gegeven.
- 4.4 Beide partijen hebben dit conflict geplaatst in de sleutel van een wijziging van de arbeidsovereenkomst en de juridische merites daarvan uitvoerig besproken. Naar het voorlopig oordeel van de voorzitter is echter geen sprake van een wijziging van de arbeidsovereenkomst tussen partijen. Verweerster heeft duidelijk te kennen gegeven dat zij daarin op zichzelf verder geen wijziging wil aanbrengen, doch aan eiseres niet langer de leiding wil toevertrouwen van het SPC. Het bestuur van verweerster is bij verschil van inzicht over de wijze van aansturing van een onderdeel van haar organisatie zonder meer bevoegd aan eiseres – nadat deze daarover is gehoord en haar mening voldoende heeft kunnen kenbaar maken – een besluit te dier zake op te leggen. Nu vaststaat dat eiseres zich niet wil neerleggen bij de door de directie van het ziekenhuis gekozen beleidslijn, kan van verweerster hoe dan ook niet worden verlangd dat zij eiseres zonder meer in staat moet stellen haar functie te bekleden “met alle bijbehorende taken en bevoegdheden”. Over de uitoefening van deze bevoegdheden zijn partijen het immers juist fundamenteel oneens. Het gevolg daarvan is dat tussen eiseres en de bestuurder geen vruchtbaar overleg mogelijk is en dat de directie haar eindverantwoordelijkheid niet kan uitoefenen. Hoewel eiseres in beginsel, naar voorshands valt aan te nemen, terecht aanvoert dat aan het SPC een bepaalde visie ten grondslag ligt die niet zonder meer kan worden verlaten, ligt de bevoegdheid om daarover te beslissen bij verweerster, die bij verschil van inzicht de vrijheid heeft aan eiseres haar managementtaak te ontnemen, waarbij tijdens de mondelinge behandeling duidelijk is geworden dat de bedoeling is dat eiseres haar overige leidinggevende taken behoudt. Uit de overgelegde stukken blijkt dat het besluit van verweerster ook op tegenstand stuit en dat mogelijk de toekomst van het SPC op het spel staat, doch daarover en over de juistheid van tal van verwijten aan het adres van eiseres kan in dit kort geding niet worden geoordeeld.

- 4.5 De vordering van eiseres is zowel bij een afweging van de wederzijdse belangen als op grond van haar door de onbepaaldheid ervan ontoelaatbare onduidelijkheid ten aanzien van de directiebevoegdheid niet toewijsbaar. Gelet op de onzorgvuldigheid waarmee verweerster haar besluit heeft genomen, is er reden voor na te melden beslissing over de kosten.

5. **Beslissing**

De voorzitter van het Scheidsgerecht wijst het navolgende vonnis in kort geding:

- 5.1 de vorderingen van eiseres worden afgewezen;
- 5.2 verweerster wordt in de kosten van het Scheidsgerecht, vastgesteld op € 2.617,-- veroordeeld. Deze kosten zullen worden verhaald op het door eiseres betaalde voorschot ad € 3.250,--. Verweerster wordt veroordeeld om aan eiseres een bedrag van € 2.617,-- te betalen. Het Scheidsgerecht zal aan eiseres een bedrag van € 633,-- restitueren;
- 5.3 voor het overige draagt iedere partij de eigen kosten.

Dit vonnis is gewezen te Utrecht op 13 juli 2010 en op die datum aan partijen verzonden.